

Arrest

**nr. 105 178 van 18 juni 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. WITTOCK en van attaché C. MISSEGHERS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 augustus 2011 en heeft zich op 1 september 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 oktober 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 13 februari 2013.

1.3. Op 20 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd diezelfde dag aangetekend verzonden.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Bir gelegen in Sialkot in de provincie Punjab te Pakistan. U bent een sjiitische moslim. U was sinds 2009 lid van de Jaffria Student Organisation (JSO) en stond mee in voor de veiligheid tijdens sjiitische bijeenkomsten in Sialkot. U kende altijd al moeilijkheden omwille van uw geloof in Pakistan, maar sinds 2009 werden uw problemen erger. Elke keer u naar de moskee ging liep u het risico aangevallen te worden door leden van "Sipah-e-Sahaba", een militante anti-sjiitische organisatie. U werd regelmatig beledigd en aangevallen, ook in uw eigen winkel waar de leden van "Sipah-e-Sahaba" langskwamen. U bleef al die jaren in uw regio tot het incident op 17 juli 2011 waarbij u en uw neef H.(...) R.(...) in uw winkel werden geslagen door elf leden van "Sipah-e-Sahaba". U kon ontsnappen, maar uw neef is tot op heden nog steeds vermist. De broer van uw vader ging naar de politie, maar hij werd niet geholpen omdat onder de politie ook veel aanhangers van "Sipah-e-Sahaba" zijn. Na dit incident raadde uw moeder u aan Pakistan te verlaten. U verliet Pakistan via Karachi op 5 augustus 2011. Na een reis van ongeveer 25 dagen kwam u in België aan op 30 augustus 2011 waar u een dag later asiel aanvraagde. Na uw vertrek uit Pakistan verhuisde uw moeder naar Rajpur waar zij samen met uw broers en zus bij haar broer woont.

U legde geen documenten voor ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat u geen enkel 'origineel bewijs' kon neerleggen ter staving van uw identiteit en nationaliteit. Het bewijs van identiteit maakt nochtans een essentieel element uit in iedere procedure en de asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. U legde geen documenten voor omdat u niet wist welke documenten u hier nodig had (CGVS, p. 11). Uw identiteitskaart had u in Pakistan laten liggen omdat u die niet nodig had om over land te reizen volgens de smokkelaar, zo stelde u (CGVS, p. 11). Ook uw Pakistaanse paspoort, dat u via de smokkelaar verkreeg, bevindt zich nog in Pakistan. U had een paspoort omdat u aanvankelijk per vliegtuig wilde reizen (CGVS, p. 12). Hoewel uw identiteitsdocumenten zich in Pakistan bevinden en u reeds anderhalf jaar in België verblijft, verzaakte u eraan om deze te laten opsturen door uw familie, die nog steeds in Pakistan woont en met wie u nog regelmatig contact heeft (CGVS, p. 3, 6, 10). U hebt zelfs niet geprobeerd om uw identiteitsdocumenten te laten opsturen, gewoon omdat u niet wist welke documenten u hier nodig had (CGVS, p. 11). Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) had u trouwens nog verklaard dat u zou proberen uw identiteitsdocumenten te laten opsturen (DVZ Verklaring vraag 21). Wanneer u hiernaar gevraagd werd, stelde u simpelweg dat u het nog niet geprobeerd had, maar dat u ze alsnog zou proberen te verkrijgen (CGVS, p. 11). U schiet aldus tekort in uw plicht tot medewerking door uw identiteitsdocumenten niet voor te leggen hoewel deze zich in Pakistan bevinden en door uw familie zouden kunnen worden bezorgd. Door het tekortschieten in uw medewerkingsplicht wordt uw algehele geloofwaardigheid reeds fundamenteel aangetast.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er maar weinig geloof kan worden gehecht aan uw uiteengezette reisweg waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig wordt ondermijnd. Wanneer u gevraagd werd wat meer in detail over uw eigenlijke vluchtroute te vertellen bleek u hier vreemd genoeg niet in te slagen. U kon behalve enkele landen zoals Iran, Turkije, Griekenland en Italië geen enkele plaats naar voren brengen die u onderweg tegengekomen zou zijn, naar eigen zeggen omdat het donker was en u geen besef had van plaatsen (CGVS, p. 10). U wist dat u per vrachtschip Griekenland verliet, maar vanuit welke haven u vertrok of in welke haven u aanmeerde wist u niet. U zou per trein vanuit Milaan naar België gekomen zijn. Welke trein u had genomen was u niet duidelijk. Nochtans had u zelf een treinticket gekocht waardoor toch verwacht mag worden dat u weet hoe u uiteindelijk in België aankwam (CGVS, p. 10). Dat u zonder uw identiteitsdocumenten dergelijke internationale treinreis kon maken, is opmerkelijk (CGVS, p. 10). U kende verder geen enkele naam van medereizigers (CGVS, p. 11). Het is trouwens eveneens opmerkelijk dat u ten overstaan van de DVZ blijkbaar na Turkije geen enkel ander land of vervoersmiddel had vermeld dat u nog passeerde of gebruikte voor u in België aankwam (DVZ Verklaring vraag 35). Tot slot moet worden opgemerkt dat u geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van deze reisweg. Het achterhouden van reisstukken maakt het tevens onmogelijk om uw reisweg na te gaan. Dat elke vorm van duidelijkheid ontbreekt, doet vermoeden dat u niet de waarheid verteld aangaande uw reisweg, het moment van vertrek uit Pakistan en gebruikte reisdocumenten. Het vermoeden bestaat dan ook dat u mogelijks uw Pakistaanse paspoort

en uw identiteitskaart achterhoudt om iets te verhullen (uw vertrek uit Pakistan met eigen paspoort, eerder vertrek uit Pakistan, etc.). Dit werpt ernstige twijfels op betreffende de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Daarnaast dient tevens gewezen te worden op een aantal onwaarschijnlijkheden en tekortkomingen in uw verklaringen over de door u aangehaalde problemen die aanleiding gaven tot uw vertrek uit Pakistan. Het CGVS erkent dat de sjiiitische geloofsgemeenschap in Pakistan potentieel problemen kan hebben, maar onderstaande vaststellingen wijzen er echter op dat de problemen die u persoonlijk zou hebben ondervonden omwille van uw religie niet geloofwaardig zijn. Uw verklaringen over de kern van uw asielaanvraag, namelijk de problemen met de leden van "Sipah-e-Sahaba" en uw betrokkenheid bij de Jaffria Student Organisation (JSO) kunnen niet als geloofwaardig worden beschouwd. U toont dan ook geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan en wist uw persoonlijke vrees voor vervolging niet aannemelijk te maken.

Zo is het opvallend dat u erg algemene verklaringen aflegde betreffende essentiële elementen van uw asielaanvraag. U verklaarde problemen te hebben omwille van leden van "Sipah-e-Sahaba" omwille van uw geloof. Tijdens het gehoor bleef u echter in gebreke inzake het aangeven van het tijdstip van de problemen in uw regio en inzake de identiteit van de personen die ze hebben veroorzaakt. Zo verklaarde u tijdens het gehoor dat uw persoonlijke problemen in het begin van het jaar 2009 begonnen toen u voor het eerst werd aangevallen op weg van de moskee naar uw huis. U om meer details gevraagd over deze problemen stelde u niet over details qua data te beschikken omdat het zo regelmatig gebeurde (CGVS p. 13). De onbekende mensen die u aanvielen duidde u algemeen aan als leden van "Sipah-e-Sahaba". Wie uw belagers precies waren, wist u niet omdat het over een grote groep mensen gaat (CGVS, p. 13). Echter, over de organisatie "Sipah-e-Sahaba" zelf bleek u evenmin veel toelichting te kunnen geven. U wist niet hoe lang deze organisatie al bestaat, waarmee zij zich precies bezighouden en of deze organisatie al dan niet legaal is in Pakistan (CGVS, p. 13, 14). U wist alleen te zeggen dat zij tegen sjiiieten zijn (CGVS, p. 12). U kon slechts drie personen, van de volgens u vele leden, uit uw dorp Bir noemen die actief zijn bij "Sipah-e-Sahaba", maar welke activiteiten zij ontplooiën binnen "Sipah-e-Sahaba" kreeg u niet gezegd (CGVS, p. 14). Uit objectieve informatie blijkt dat "Sipah-e-Sahaba" een organisatie is die al jaren verboden is in Pakistan. Het is opmerkelijk dat u hier zelfs geen weet van hebt en dat u jaren aan een stuk systematisch aangevallen werd door hen. U bleek nog één andere anti-sjiiitische organisatie te kennen, namelijk "Ahla Sunnat" (CGVS, p. 16). In feite is dit gewoon een andere benaming voor "Sipah-e-Sahaba" (een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier).

Voorts beweerde u actief lid te zijn geweest van de sjiiitische organisatie "JSO" en dit sinds 2009. Uw verklaring betreffende uw betrokkenheid en functie binnen deze beweging doen de nodige twijfels reizen over uw persoonlijke betrokkenheid bij deze beweging. U wist niet meer op welke datum u zich aansloot bij deze beweging en legde geen enkele lidkaart voor (CGVS, p. 6). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat ook uw lidkaarten zich nog in Pakistan zouden bevinden, maar ook die liet u nog niet bezorgen (CGVS p. 6). Opnieuw gaf u aan niet te weten dat u die moest bezorgen. Het is trouwens erg opmerkelijk dat u in uw eerste gehoor op DVZ beweerde dat uw lidmaatschap geen enkel verband hield met uw vrees in Pakistan, terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS beweerde dat u regelmatig problemen kende in Pakistan omwille van uw activiteiten bij "JSO" (CGVS, p. 6, CGVS vragenlijst, vraag 4). Ook over de doelstelling van deze beweging bleef u erg vaag. U stelde simpelweg dat het verband houdt met uw geloof en dat ze instaan voor de veiligheid bij optochten (CGVS, p. 6). U zou mee ingestaan hebben voor de veiligheid tijdens optochten. Over uw eigenlijke taken bleef u uiterst vaag door te stellen dat u "gewoon hielp en ergens stond" (CGVS, p. 7). Gevraagd naar uw laatste activiteit voor "JSO", beweerde u dat deze helemaal niet zo belangrijk was. Wanneer deze plaatsvond wist u evenmin. Het was gewoon "ergens in 2010" (CGVS, p. 7). Dat u trouwens geen enkele Moeharram-maand of Asjoera-dag kon situeren in de tijd volgens de gebruikelijke kalender is opmerkelijk, gezien u op deze momenten deelnam aan de optochten en zelfs instond voor de veiligheid (CGVS, p. 5). U wist verder niet door wie en wanneer "JSO" werd opgericht (CGVS, p. 7, 8). De huidige voorzitter kende u bij naam, maar één van zijn voorgangers kon u dan weer niet noemen net als het bestaan van andere sjiiitische organisaties in Pakistan (CGVS, p. 8). Deze erg vage en algemene verklaringen over uw eigen betrokkenheid bij dergelijke sjiiitische organisatie zetten verder de geloofwaardigheid van de ingeroepen problemen in uw geboortedorp met extremistische soennieten dan ook sterk op de helling. Dat u net omwille van uw activiteiten voor JSO meer in de kijker zou gelopen hebben bij extremistische soennieten, en dus persoonlijk gevisieerd zou zijn door deze organisatie maakte u gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk.

U wist verder niet meer wanneer zij u een allereerste keer aanvielen (CGVS, p. 14). U wist vaagweg dat het ergens in 2009 was, en dat de daders onbekenden waren. Vervolgens verklaarde u sinds 2009, sinds u begon met sjiiitische optochten, systematisch twee tot drie keer per maand te zijn aangevallen (CGVS, p. 14). U om meer details gevraagd over deze aanvallen tegen u, bleef u

telkens erg vaag. Zo kon u nergens namen noemen van personen die betrokken waren bij één van deze aanvallen tijdens optochten. Evenmin kon u data noemen waarop u ooit werd aangevallen (CGVS, p. 16, 17). De optochten en de hiermee verbonden incidenten waar u ook zelf bij betrokken was kon u maar moeilijk in de tijd situeren. U verwees naar een explosie in een moskee ongeveer vijf of zes jaar geleden. U wist niet meer wanneer deze precies plaatsvond of wie er bij de vele slachtoffers was (CGVS, p. 17). Ook over uw deelname aan optochten en het vrijwaren van de veiligheid in opdracht van JSO bracht u weinig informatie naar voren. U kon slechts één incident in 2010 noemen tijdens een optocht. Wanneer dit precies plaatsvond of welke partijen er allemaal betrokken waren bij het gevecht wist u niet meer (CGVS, p. 17, 18). Het is wel merkwaardig dat u, ondanks deze systematische dreiging, nog drie jaar lang in uw eigen dorp in Pakistan kon blijven wonen en werken zonder ook maar enige verdere stappen te ondernemen tegen uw belagers. U stelde dat het moeilijk was, maar dat u dat gewoon volhield (CGVS, p. 14). Dat u nooit eerder het besluit nam om uw regio te verlaten, is volgens u te wijten aan de gedachte dat deze problemen ooit zouden ophouden en dat uw moeder u niet toeliet naar het buitenland te gaan (CGVS, p. 15). Door de aanval op 17 juli 2011 in uw winkel en de verdwijning van uw neef besloot uw moeder toch dat u maar beter het land kon verlaten (CGVS, p. 15). Volgens u kwamen leden van "Sipah-e-Sahaba" wel vaker naar uw winkel, maar deze keer liep het uit de hand. Waarom zij zich plots anders gedroegen wist u niet (CGVS, p. 15). Elf leden kwamen naar de winkel en sloegen u en uw neef. Wie deze elf personen waren wist u niet, volgens u omdat er veel leden van "Sipah-e-Sahaba" in uw dorp wonen (CGVS, p. 15). Als het naar eigen zeggen om dorpelingen zou gaan, zouden uw belagers u toch niet zo onbekend mogen zijn, zeker gezien u jarenlang systematisch werd lastig gevallen door hen. Het is opmerkelijk dat u zich niet beter informeert naar uw belagers waarvan u beweerde dat zij u willen vermoorden (CGVS, p. 13). Een familielid zou naar de politie gestapt zijn maar zonder resultaat, volgens u omdat ook bij de politie aanhangers zijn van "Sipah-e-Sahaba". Dit is echter een algemene uitspraak gebaseerd op vermoedens. U kan ook geen enkel begin van bewijs van deze verdwijning en van jullie klacht bij de politie neerleggen. Gezien deze gebeurtenissen geleid hebben tot uw vertrek uit Pakistan en deze dus erg ingrijpend zijn in uw leven betreft, mag van u verwacht worden dat u toch nauwkeurige en duidelijke verklaringen kon afleggen over deze incidenten en wanneer deze dan plaatsvonden. Na de aanval op uw winkel bleef u ongeveer acht dagen in Rajpur bij uw oom (CGVS, p. 8). U beweerde aanvankelijk niet bij uw oom te kunnen blijven omdat u daar eveneens geïsoleerd en geslagen werd (CGVS, p. 9). Wat later in het gehoor stelde u dan weer geen enkele problemen te hebben gehad in die 17 dagen net voor uw vertrek uit Pakistan (CGVS, p. 17).

Bovenstaande opmerkingen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt, waardoor u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de status van vluchteling. U legde geen documenten voor die deze conclusie eventueel ongedaan zou kunnen maken.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker in het eerste onderdeel "aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling" in een eerste middel de schending aan van "de invulling van het begrip "vluchteling" van artikel 1 a van het Verdrag van Genève". Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"Het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 omschrijft als vluchteling: (...) Artikel 48/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan voornoemde omschrijving.

- Gegronde vrees voor vervolging

De woorden "gegronde vrees" hebben beide hun belang: ze geven uiting aan het feit dat de definitie van vluchteling tegelijkertijd een subjectief (vrees) en een objectief (gegronde) element bevat. De persoon moet een "vrees" koesteren. Dit wordt o.m. bepaald door de persoonlijkheid van het individu: de ene zal vlugger vrees koesteren dan de andere, de psychologische reacties van twee personen zullen in

identieke omstandigheden niet steeds dezelfde zijn. Maar vrees voor vervolging is niet voldoende, ook al is ze een belangrijke indicatie. De vrees moet ook redelijk zijn, d.w.z. kunnen verklaard worden door een aantal objectieve elementen. Opdat iemand als vluchteling kan beschouwd worden, dient hij niet eerst vervolgd geweest te zijn: een gegronde vrees voor een -toekomstige- vervolging volstaat. Een "gegronde vrees voor vervolging", betekent niet dat er een absolute zekerheid dient te bestaan dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land gebleven was: een redelijke kans dat de vervolging zal plaatshebben is voldoende .

Gegronde vrees voor vervolging. Overeenkomstig artikel 48/3, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen moeten daden van vervolging (...) Artikel 48/3, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt verder dat bij de beoordeling van de gronden van vervolging rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (...) Krachtens artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (...) Verzoeker riskeert vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (zoals hierboven uiteengezet). Verzoeker vreest met name: daden van vervolging die zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Artikel 15.2 EVRM verwijst onder meer naar artikel 2 EVRM, het recht op leven. Uit het feitenrelaas blijkt dat verzoeker gegronde vrees voor zijn leven heeft. Ook blijkt duidelijk uit het feitenrelaas dat de volgende vormen van daden van vervolging in casu van toepassing zijn op verzoeker. Er zijn enerzijds daden van lichamelijk geweld gesteld tegen verzoeker omwille van het niet delen van een bepaalde godsdienst, hetgeen blijkt uit het feit dat verzoeker werd beledigd en aangevallen door leden van de Sipah-e-Sahaba (een anti-sjiitische organisatie), louter om de reden dat hij sjiitische moslim is. Nadat verzoeker zich had aangesloten bij het JSO, teneinde op te komen voor zijn rechten als sjiitische moslim, werd hij door de leden van de Sipah-e-Sahaba des te hard gevisieerd. Verzoeker werd regelmatig beledigd en aangevallen, zelfs in zijn eigen kruidenierszaak waar de leden van Sipah-e-Sahaba langskwamen. Op 17 juli 2011 werden verzoeker en zijn neef H.(...) R.(...) in zijn winkel geslagen door elf leden van Sipah-e-Sahaba. Verzoeker wist te ontsnappen, maar zijn neef is tot op heden nog steeds vermist. De nonkel van verzoeker deed van dit incident aangifte bij de politie, doch werd niet geholpen omdat er zich ook onder de politie veel aanhangers bevinden van Sipah-e-Sahaba. Wat betreft het voorgaande, suggereert verweerder dat de verklaringen over het asielerelaas, namelijk de problemen met de leden van Sipah-e-Sahaba en de betrokkenheid van verzoeker bij de JSO niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd, daar verzoeker hiervan geen bewijs aanlevert. Zo stelt verweerder dat o.m. geen enkel 'origineel bewijs' werd neergelegd ter staving van verzoekers' identiteit en nationaliteit. Verzoeker is er evenwel in geslaagd om via zijn familie in Pakistan de nodige stavingsstukken op te vragen. Zo levert verzoeker heden bewijs aan van zijn identiteit en nationaliteit d.m.v. een kopij van zijn geboortecertificaat (stuk 2). Bovendien brengt verzoeker heden bewijs bij van zijn lidmaatschap bij de JSO (stukken 3 en 4). Tot slot levert verzoeker d.m.v. een kopij van de aangifte gedaan door zijn nonkel d.d. 17 juli 2011 bij de politie het bewijs van het gewelddadig incident dat zich voordeed in de kruidenierszaak, waarna de neef van verzoeker wordt vermist (stuk 5). Anderzijds is er in casu sprake van een discriminerende vervolging of bestraffing omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep. Een aantal onbekende leden van de Sipah-e-Sahaba (een anti-sjiitische organisatie), vallen verzoeker immers aan, louter om de reden dat hij sjiitische moslim is en voor zijn rechten opkomt. Zo stelt het Mensenrechtenrapport van 2012 van de Global Human Rights Defence dat er tot nu toe in Pakistan meer dan 10.000 sjiieten zijn gedood (in directe aanvallen alleen). Mensen worden naar beneden getrokken van de bussen, hun identiteitskaart worden gecontroleerd, hun namen zijn anders dan de soennitische namen (zodat ze gemakkelijk geïdentificeerd) en ze worden gedood en verkracht; vrouwen worden bedreigd en gemolesteerd. Gekeken naar de laatste 60 jaar, hebben de christenen, hindoes, Ahmadi's en sjiieten, nooit de soennieten aangevallen. Het betreft eenrichtingsverkeer; deze groepen worden steeds aangevallen en ze moeten steeds op de vlucht om hun leven te redden wanneer ze telkens opnieuw worden aangevallen door de militanten. Het betreft geen sektarische kwestie, het betreft gericht doden. Het is een moord die wordt ondersteund door het Pakistaanse leger en de inlichtingendiensten. Wanneer iemand sjiieten aanvalt en hen doodt, worden de aanvallers in bescherming genomen in het leger kantonnement en worden ze nooit vervolgd voor de gerechten (p. 6, stuk 6). Verweerder merkt op dat hij erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Volgens verweerder zou het hier echter om een uiterst lokaal conflict gaan dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Daarmee suggereert verweerder dat de regio van verzoeker geen ernstige problemen zou kennen. Dit laatste is evenwel niet correct. Een rapport van juli 2012 van het Noorwegian

Peacebuilding Resource Centre stelt immers het volgende. Ahle Sunnat Wal Jamaat (ASWJ) is de nieuwe naam van de verboden sektarische groep Sipah-e-Sahaba Pakistan. De Sipah-e-Sahaba is een extremistische soennitische militantenorganisatie en heeft aanslagen uitgevoerd tegen sjiieten, die naar hun mening ongelovigen zijn. De organisatie bestaat sinds 1985. De groep heeft sterke banden ontwikkeld met de Pakistaanse Taliban en stuurt haar rekruten daarheen voor opleiding. De Sipah-e-Sahaba opereert ook als politieke partij en haar leden zijn verkozen in het Pakistaanse parlement of aangeboden belangrijke ondersteuning voor het politici van de reguliere politieke partijen, in het bijzonder in de Punjab provincie. Als reactie op de recente stijging van sektarisch geweld, verbood de Pakistaanse regering de ASWJ in maart 2012, doch de groep blijft operationeel (?) (p.4, stuk 7). Op grond van het voorgaande, kan worden besloten dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft wegens zijn godsdienst (verzoeker is sjiitische moslim), het behoren tot een bepaalde sociale groep (sjiitische bevolking én bovendien de actievoerende JSO) en wegens het niet delen van een politieke overtuiging die heerst in Pakistan, in het bijzonder in de Punjab provincie waar verzoeker van afkomstig is en waar de Sipah-e-Sahaba (politiek) actief is. Derhalve dient op grond van artikel 48/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan verzoeker de vluchtelingenstatus te worden toegekend.”

Binnen hetzelfde onderdeel werpt verzoeker in een tweede middel de schending op van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

“Verweerder poneert dat de het vermoeden dat verzoeker mogelijk zijn Pakistaanse paspoort en identiteitskaart en reisstukken zou achterhouden om iets te verhullen. Verweerder stelt dat het vreemd is dat verzoeker niet wat meer in detail kan vertellen over zijn eigenlijke vluchtroute. Het feit dat verzoeker, na bijna twee jaar in België aanwezig te zijn, niet meer de exact weet hoe zijn reisweg naar België destijds is verlopen, kan evenwel nauwelijks verwonderen. Van deze reisweg geen bewijsstukken bijhouden, is iets wat verzoeker beter wel had gedaan, doch toont op zich helemaal niet aan dat het verhaal van verzoeker onwaar is. Dat verzoeker tot heden heeft gewacht met het bijbrengen van bewijsstukken, is te wijten aan het feit dat hij zijn familie in Pakistan niet in gevaar wou brengen door hen zaken te laten opsturen. Daar verzoeker begrijpt dat het nu zijn laatste kans is op een verblijf in België, en zijn verplichte terugkeer naar Pakistan zijn familie zo mogelijk nog meer in gevaar zou brengen, heeft hij hen onlangs toch verzocht hem het nodige te proberen bezorgen. Verder werpt verweerder op dat verzoeker tijdens het gehoor in gebreke is gebleven inzake het aangeven van het tijdstip van de problemen in zijn regio en inzake de identiteit van de personen die ze hebben veroorzaakt. Verweerder lijkt het vreemd te vinden dat verzoeker niet wist wie zijn belagers waren. Verzoeker heeft tijdens zijn interview met de CGVS echter duidelijk de namen gegeven van een aantal personen die geregeld in de winkel kwamen om zaken te stelen (zie CGVS, p. 15: ‘Ansar, Kazam en Anees’). De personen die op de welbewuste 17de juli 2011 met geweld de kruidenierszaak van verzoeker binnendrongen, had verzoeker evenwel nog nooit ontmoet. Dat hij zich de data herinnert van de ontelbare malen dat hij voorafgaand aan dit incident werd lastiggevallen door de Sipah-e-Sahaba, kan redelijkerwijze niet van verzoeker worden verwacht. Uit de aangehaalde documentatie blijkt immers dat dergelijk ‘pestgedrag’ van de Sipah-e-Sahaba schering en inslag is in de regio. Verder stelt verweerder het opmerkelijk te vinden dat verzoeker geen toelichting kon geven over de organisatie ‘Sipah-e-Sahaba’. Zo zou verzoeker niet weten dat deze organisatie al jaren verboden is in Pakistan en dat haar naam enkele jaren terug officieel veranderd is naar “Ahle Sunnat”. Uit het feit dat verzoeker niet op de hoogte was van de al dan niet rechtmatige aanwezigheid van de organisatie in zijn regio en dat hij verward is omtrent het feit dat de benamingen “Sipah-e-Sahaba en “Ahle Sunnat” voor dezelfde organisatie staan (verzoeker heeft gehoord over het ontstaan van Ahle Sunnat, doch onder het volk worden deze nog steeds Sipah-e-Sahaba genoemd), kan echter geenszins worden afgeleid dat verzoeker niet door deze organisatie zou zijn belaagd. De aanwezigheid van deze organisatie in de regio van verzoeker is immers een vaststaand feit, hetgeen blijkt uit verscheidene mensenrechtenrapporten (zie stukken 6 en 7). Verder ondermijnt het feit dat verzoeker tijdens zijn interview met de CGVS niet de datum kon noemen waarop hij zich heeft aangesloten bij de JSO, niet dat verzoeker zich wel degelijk heeft aangesloten bij de JSO. Verzoeker toont dit laatste aan d.m.v. zijn lidkaart bij de JSO (stuk 3) en de verklaring van de JSO dat verzoeker bij hen lid was (stuk 4).”

In een tweede onderdeel “aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut” formuleert verzoeker volgende grieven:

“Artikel 48/4 Vreemdelingenwet stelt dat: (...) Mocht er geoordeeld worden dat verzoeker niet in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus, dient in elk geval de subsidiaire

beschermingsstatus te worden toegekend. Er kan immers niet aan getwijfeld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, indien verzoeker zou terugkeren naar Pakistan, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zou kunnen stellen. Dit blijkt onder meer uit het feit dat de Sipah-e-Sahaba fysiek geweld heeft gepleegd t.o.v. verzoeker. Verzoekers' actieve rol bij de JSO heeft gemaakt dat hij gekend is door de Sipah-e-Sahaba. Daarbij moet worden opgemerkt dat de Sipah-e-Sahaba (weliswaar onder de benaming Ahle Sunnat) nog steeds erg operationeel is in Pakistan (stuk 6). Hieruit volgt dat minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend aan verzoeker daar hij, indien hij dient terug te keren naar Pakistan, hij een reëel risico loopt op ernstige schade. In hoofde van verzoeker bestaat wel degelijk gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève. De motieven die in de beslissing worden aangehaald doen hieraan geen afbreuk."

Als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker kopieën van zijn geboortecertificaat, van zijn lidkaart van JSO, van een First Information Report (FIR) van de politie van Sialkot d.d. 17 juli 2011 alsook van een vertaling, van een brief van JSO, alsook het jaar(mensenrechten)rapport van 2012 van Global Human Rights Defence over Pakistan en een rapport van juli 2012 van NOREF (Norwegian peacebuilding resource centre) met betrekking tot het sektarisch geweld in Pakistan.

Ter terechtzitting legt verzoeker de originelen neer van de aan het verzoekschrift toegevoegde kopieën, en een enveloppe waarin hij die documenten van zijn oom zou hebben verkregen.

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongelooftwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongelooftwaardige verklaringen.

2.4. De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.5. De bestreden beslissing, waarbij verzoeker de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat verzoeker geen enkel origineel bewijs neerlegt ter staving van zijn identiteit en nationaliteit. Voorts wordt opgemerkt dat er maar weinig geloof kan worden gehecht aan zijn uiteengezette reisweg waardoor, zo luidt de bestreden beslissing, de geloofwaardigheid van zijn asielaanslag ernstig wordt ondermijnd. Daarnaast wordt gewezen op een aantal onwaarschijnlijkheden en tekortkomingen in zijn verklaringen over de door hem aangehaalde problemen die de aanleiding gaven tot zijn vertrek uit Pakistan. Verzoekers verklaringen over de kern van zijn asielaanslag, namelijk de problemen met de leden van "Sihap-e-Sahaba" en zijn betrokkenheid bij de Jaffria Student Organisation (JSO) kunnen, zo wordt in de bestreden beslissing (vast)gesteld, niet als geloofwaardig worden beschouwd. Het Commissariaat-generaal erkent dat de noordwestelijke grensregio met Afghanistan geteisterd wordt door een lokale gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Aangezien verzoeker niet uit die regio afkomstig is, is het, zo oordeelt de commissaris-generaal, niet aannemelijk dat dit conflict verzoekers terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan.

2.6. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielaanslagen, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker van bij de aanvang van zijn asielaanslag uitdrukkelijk werd gewezen op het belang van identiteits- en andere documenten ter staving van zijn aanslag. Tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 september 2011 werd hij gewezen op de verplichting "zo mogelijk documenten" voor te leggen die zijn "identiteit, herkomst, reisweg en de (...) aangehaalde feiten aantonen" (vragenlijst CGVS, p. 1). Men wees hem erop dat van een asielaanslager wordt verwacht dat hij alle stukken in zijn bezit voorlegt en niets achterhoudt, dat hij zo mogelijk de originele documenten voorlegt en dat hij "al het mogelijke" moet "doen om stukken te bekomen" (*Ibid.*, p. 1). Verzoeker verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn paspoort en zijn identiteitskaart in Pakistan waren achtergebleven. Toen hem werd gevraagd of hij die stukken kon bekomen, gaf hij aan dat dit moeilijk zou zijn, maar dat hij het zou proberen (verklaring DVZ, vraag 21). Tijdens zijn gehoor nadien op het Commissariaat-generaal op 13 februari 2013, meer dan een jaar later dus, bleek verzoeker nog steeds niet in het bezit te zijn van enig identiteitsdocument. Sterker nog, hij gaf er zelfs aan nog niets te hebben ondernomen om deze te bekomen. Toen de commissaris-generaal hem vroeg of hij identiteitsdocumenten bij had, stelde hij dat men het hem maar moest zeggen en dat hij dan iemand zou vragen om het op te sturen (gehoorverslag CGVS, p. 11). Op de vraag waarom hij die documenten nog niet had gevraagd, luidde zijn antwoord als volgt: "Ik was niet op de hoogte dat ik de bewijzen moest meebrengen. Op het 1ste interview vroegen ze bewijzen en documenten. Ik zei dat ik geen documenten had. Ik heb ook gezegd dat indien nodig ik ze wel zou laten komen" (*Ibid.*, p. 11). Toen de commissaris-generaal hem er vervolgens op wees dat hij eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken had aangegeven dat het moeilijk zou zijn om die documenten te verkrijgen, maar dat hij het zou proberen en hij hem vervolgens vroeg wat hij had geprobeerd, gaf hij aan nog geen enkele poging te hebben ondernomen om documenten te bekomen. Gevraagd waarom hij dit niet had geprobeerd, antwoordde hij dat hij "gewoon" (sic.) niet(s) geprobeerd had en stelde hij de commissaris-generaal de vraag welke documenten men dan juist van hem wou (*Ibid.*). De commissaris-generaal informeerde vervolgens bij verzoeker welke documenten hij in Pakistan nog had liggen, waarop deze

aangaf dat hij (thuis) in Pakistan nog een paspoort, een identiteitskaart en een lidkaart van JSO had, en wees hem erop dat hij nog vijf dagen had om alle documenten voor te leggen (*Ibid.*, p. 11 en 12). Verzoeker gaf echter, zo blijkt, geen gehoor aan de vraag van de commissaris-generaal om hem alle stukken binnen de vijf dagen te bezorgen. Het is pas, zo wordt vastgesteld, (in het kader van zijn huidige procedure) voor de Raad dat hij voor het eerst enkele documenten aanbrengt.

2.8. Ofschoon hij deze blijkens zijn verklaringen gemakkelijk zou kunnen verkrijgen via zijn familie, met wie hij, zo blijkt uit zijn verklaringen, regelmatig contact heeft -aan de commissaris-generaal verklaarde verzoeker minstens een keer per week telefonisch contact te hebben met zijn moeder (*Ibid.*, p. 3)-, door hen gewoon te vragen hem deze op te sturen, ontbreekt, zo stelt de Raad vast, nog steeds elk spoor van zijn identiteitskaart en zijn paspoort. Verzoeker, die er klaarblijkelijk wel in slaagde andere documenten te bemachtigen, geeft in zijn verzoekschrift niet de minste verklaring waarom tot op heden elk spoor van die identiteitsdocumenten ontbreekt.

In tegenstelling tot wat hij thans beweert, vormt de door hem aangebrachte geboorteakte geenszins een begin van bewijs van zijn identiteit en/of nationaliteit. Immers, de geboorteakte bevat de informatie dat een zekere A.R. op 14 september 1989 in het dorp Beer, gelegen in het district Sialkot, geboren is, maar bevat geen (pas)foto die toelaat deze gegevens uit de burgerlijke stand aan verzoeker te verbinden. Een geboorteakte kan weliswaar bepaalde gegevens verschaffen zoals een identiteitskaart, doch toont niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document wegens het gebrek aan een foto die de fysieke band kan vaststellen. Een dergelijke akte vormt dan ook geen identiteitsbewijs.

Ondanks het feit dat hij van bij de aanvang van zijn asielpcedure herhaaldelijk en uitdrukkelijk werd gewezen op het belang van identiteitsdocumenten, en ondanks zijn vele beloftes dat hij zijn familie zou vragen hem deze op te sturen, levert verzoeker nog steeds geen bewijs van zijn identiteit, nochtans een zeer essentieel element in de asielpcedure.

2.9. Verzoekers huidige uitleg voor het feit dat hij niet eerder bewijsstukken aanbracht, met name omdat hij zijn familie in Pakistan niet in gevaar wou brengen door hen zaken te laten opsturen, is allerminst ernstig. Verzoeker maakte voorheen tijdens zijn gehoren immers op geen enkel moment gewag van het risico/de vrees zijn familie zo mogelijks in problemen te brengen. Hij gaf integendeel meermaals aan het nodige te zullen doen om via zijn familie bewijsmateriaal te verkrijgen. Uit zijn verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt echter dat hij in de lange periode na zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar hij nochtans beloofde een poging te zullen ondernemen om zijn identiteitsdocumenten vanuit Pakistan te bekomen, tot aan zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bijna anderhalf jaar later, totaal niets ondernam om bewijsstukken te bekomen. Gevraagd waarom hij al die tijd niets had geprobeerd, luidde zijn antwoord aan de commissaris-generaal toen als volgt: “*niet geprobeerd gewoon*” (*Ibid.*, p. 11). Over een eventuele vrees zijn familie mogelijks in de problemen te brengen, repte hij toen met geen woord. Zijn huidige betoog is in die zin dan ook totaal niet ernstig.

2.10. Verzoeker schiet, zo blijkt duidelijk uit het voorgaande, te kort in de medewerkingsplicht die op hem zoals op elke andere kandidaat-vluchteling rust. Dit ondergraaft op fundamentele wijze zijn algehele geloofwaardigheid en alzo ook de geloofwaardigheid en de ernst van zijn relaas.

2.11. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de gehele asielpcedure coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in Pakistan lid was van JSO (Jafria Student Organisation). Gevraagd naar het verband met zijn vrees, stelde hij evenwel dat zijn lidmaatschap van JSO “*geen*” verband houdt met zijn verklaarde vrees voor vervolging (vragenlijst CGVS, p. 3). Ook wanneer hij nadien werd gevraagd wat hij vreest bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst en welke de belangrijkste feiten zijn die op die vrees of dat risico wijzen, repte hij, zo stelt de Raad vast, met geen woord over JSO. Hij had hij het hoofdzakelijk over een incident op 17 juli 2011 in zijn winkel waarbij hij samen met zijn neef door elf leden van Sipah-e-Sahaba zou zijn belaagd, die zijn zaak vernielden en zijn neef ontvoerden (*Ibid.*).

Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal gaf hij echter, in strijd met zijn eerdere verklaringen, aan dat zijn lidmaatschap bij JSO wel verband houdt met zijn vervolgingsproblemen. Hij verklaarde aan de commissaris-generaal dat hij omwille van zijn lidmaatschap regelmatig problemen had (gehoorverslag CGVS, p. 6). Ook thans in zijn verzoekschrift oppert hij dat hij sinds zijn aansluiting bij JSO extra werd gevisieerd door de leden van Sipah-e-Sahaba en dat zijn problemen sindsdien alleen maar toenamen.

De vaststelling dat hij omtrent JSO, en meer bepaald het verband tussen zijn lidmaatschap van die organisatie en zijn verklaarde vervolgingsproblemen, op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal dermate incoherente verklaringen aflegde, zet de geloofwaardigheid van zijn relaas verder op de helling.

2.12. Verzoeker brengt thans zijn originele lidkaart en een brief van JSO neer. De inhoud van de brief en van de lidkaart, zo stelt de Raad vast, is moeilijk in overeenstemming te brengen met zijn verklaringen over zijn engagement en activiteiten voor die organisatie. In de brief van JSO staat te lezen dat verzoeker *“the vice president”* van de organisatie was. Ook op de lidkaart staat vermeld *‘A.R. (verzoeker), son of S.M. (...) distt vice president Sialkot’*. Verzoeker repte tijdens zijn gehoren echter met geen woord over een hoge functie binnen die organisatie, doch gaf integendeel te kennen dat hij slechts een gewone helper was. Immers, toen hem expliciet werd gevraagd wat hij precies deed bij de organisatie, stelde hij dat hij tijdens de moehrram naar de religieuze vergaderingen ging en daar hielp. Op de vraag welke hulp hij dan bood, antwoordde hij als volgt: *“gewoon helpen. Ik stond daar. Het was in verband met de veiligheid. Een beetje kleine taken in de moskee”* (gehoorverslag CGVS, p. 7). Wanneer de commissaris-generaal hem vervolgens vroeg om toe te lichten wat zijn hulp bij het garanderen van de veiligheid dan juist inhield, antwoordde verzoeker heel algemeen dat hij net als alle anderen ergens ging staan als ze hem dat vroegen (*Ibid.*, p. 7). Gevraagd naar zijn laatste activiteit voor JSO, lichte hij toe dat het ergens in 2010 was, de maand kon hij zich niet meer herinneren, en dat het *“niet zo belangrijk”* was (*Ibid.*). Ondanks het feit dat hij er beweerdelijk al sinds 2009 lid van was, bleef verzoeker erg vaag over en bleek hij erg onwetend omtrent JSO. Over de doelstelling van de beweging gaf hij zeer algemeen aan dat ze instaat voor de veiligheid bij optochten en dat dit het enige is wat de organisatie doet. Wanneer de organisatie ontstond, welke de vroegere voorzitters waren en om de hoeveel tijd er een nieuwe voorzitter wordt aangesteld, wist hij niet (*Ibid.*, p. 7-8). Gelet op zijn verklaarde jarenlange lidmaatschap van en engagement voor die organisatie en het feit dat hij hierdoor extra werd gevisieerd en bedreigd door leden van Sihap-e-Sahaba, van wie hij tot op heden vervolging vreest, kon nochtans redelijkerwijze een gedegen en gedetailleerde kennis omtrent JSO worden verwacht. Verzoeker blijft hier echter in gebreke.

Verzoekers vage verklaringen omtrent JSO en zijn activiteiten voor die organisatie ondermijnen net als de vastgestelde discrepantie tussen zijn verklaringen en de door hem neergelegde brief en lidkaart van die organisatie, op ernstige wijze de geloofwaardigheid van zijn verklaarde (actieve) lidmaatschap van die beweging.

De Raad merkt eveneens op dat aan de ‘originele’ lidkaart, die door verzoeker wordt neergelegd ter terechtzitting, geen bewijswaarde kan worden gehecht. Het betreft immers een gemakkelijk zelf ineen te knutselen plastic kaartje. Bovendien dienen documenten, om er bewijskracht aan te kunnen ontlenuen, ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)).

2.13. De bijgevoegde vertaling van de door verzoeker neergelegde FIR is niet voor eensluidend verklaard, zodat de Raad op grond van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verplicht is deze in overweging te nemen (RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)). Ook (de inhoud van) de neergelegde FIR met betrekking tot het incident op 17 juli 2011 in zijn kruidenierszaak, een uiterst essentieel element in het kader van verzoekers asielrelaas dat de kern ervan raakt aangezien dit incident aan de basis ligt van zijn beslissing om zijn land van herkomst te ontvluchten, staat, zo stelt de Raad vast, haaks op de verklaringen die verzoeker eerder aflegde.

Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal, en herhaalt thans in zijn verzoekschrift (p. 9), dat een nonkel langs vaderszijde bij de politie van Mautre, behorende tot het district Sialkot, aangifte ging doen van dit gewelddadig incident (gehoorverslag CGVS, p. 16). Zelf ging hij, zo verklaarde hij meermaals uitdrukkelijk, nooit naar de politie omdat dit volgens hem *“nutteloos”* is

aangezien ze toch niet luisteren en veel agenten aanhangers zijn van Sihad-e-Sahaba (zie vragenlijst CGVS, p.1 en gehoorverslag CGVS, p. 14 en 16).

Uit de door verzoeker bijgevoegde vertaling van de FIR blijkt echter dat verzoeker wel persoonlijk aangifte ging doen bij de politie van het incident op 17 juli 2011, dit dezelfde dag nog op het politiekantoor Motara in het district Sialkot. Het document, dat in tegenstelling tot wat hij thans verkeerdelijk in zijn verzoekschrift voorhoudt geen aangifte van zijn nonkel betreft, doch wel een aangifte die hij zelf persoonlijk bij de politie zou hebben gedaan, druist aldus volledig in tegen zijn eerdere verklaringen en er kan dan ook geen enkele bewijswaarde aan worden gehecht. De manifeste incoherentie tussen de inhoud van de FIR en verzoekers verklaringen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.14. Betreffende de door verzoeker beweerde problemen met de leden van "Sipah-e-Sahaba" motiveert de commissaris-generaal terecht *"Daarnaast dient tevens gewezen te worden op een aantal onwaarschijnlijkheden en tekortkomingen in uw verklaringen over de door u aangehaalde problemen die aanleiding gaven tot uw vertrek uit Pakistan. Het CGVS erkent dat de sjiitische geloofsgemeenschap in Pakistan potentieel problemen kan hebben, maar onderstaande vaststellingen wijzen er echter op dat de problemen die u persoonlijk zou hebben ondervonden omwille van uw religie niet geloofwaardig zijn. Uw verklaringen over de kern van uw asielrelaas, namelijk de problemen met de leden van "Sihad-e-Sahaba" en (...) kunnen niet als geloofwaardig worden beschouwd. U toont dan ook geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan en wist uw persoonlijke vrees voor vervolging niet aannemelijk te maken.*

Zo is het opvallend dat u erg algemene verklaringen aflegde betreffende essentiële elementen van uw asielrelaas. U verklaarde problemen te hebben omwille met leden van "Sihad-e-Sahaba" omwille van uw geloof. Tijdens het gehoor bleef u echter in gebreke inzake het aangeven van het tijdstip van de problemen in uw regio en inzake de identiteit van de personen die ze hebben veroorzaakt. Zo verklaarde u tijdens het gehoor dat uw persoonlijke problemen in het begin van het jaar 2009 begonnen toen u voor het eerst werd aangevallen op weg van de moskee naar uw huis. U om meer details gevraagd over deze problemen stelde u niet over details qua data te beschikken omdat het zo regelmatig gebeurde (CGVS p. 13). De onbekende mensen die u aanvielen duidde u algemeen aan als leden van "Sihad-e-Sahaba". Wie uw belagers precies waren, wist u niet omdat het over een grote groep mensen gaat (CGVS, p. 13). Echter, over de organisatie "Sihad-e-Sahaba" zelf bleek u evenmin veel toelichting te kunnen geven. U wist niet hoe lang deze organisatie al bestaat, waarmee zij zich precies bezighouden en of deze organisatie al dan niet legaal is in Pakistan (CGVS, p. 13, 14). U wist alleen te zeggen dat zij tegen sjiieten zijn (CGVS, p. 12). U kon slechts drie personen, van de volgens u vele leden, uit uw dorp Bir noemen die actief zijn bij "Sihad-e-Sahaba", maar welke activiteiten zij ontplooiën binnen "Sihad-e-Sahaba" kreeg u niet gezegd (CGVS, p. 14). Uit objectieve informatie blijkt dat "Sihad-e-Sahaba" een organisatie is die al jaren verboden is in Pakistan. Het is opmerkelijk dat u hier zelfs geen weet van hebt en dat u jaren aan een stuk systematisch aangevallen werd door hen. U bleek nog één andere anti-sjiitische organisatie te kennen, namelijk "Ahla Sunnat" (CGVS, p. 16). In feite is dit gewoon een andere benaming voor "Sihad-e-Sahaba" (een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier). (...)

U wist verder niet meer wanneer zij u een allereerste keer aanvielen (CGVS, p. 14). U wist vaagweg dat het ergens in 2009 was, en dat de daders onbekenden waren. Vervolgens verklaarde u sinds 2009, sinds u begon met sjiitische optochten, systematisch twee tot drie keer per maand te zijn aangevallen (CGVS, p. 14). (...) Het is wel merkwaardig dat u, ondanks deze systematische dreiging, nog drie jaar lang in uw eigen dorp in Pakistan kon blijven wonen en werken zonder ook maar enige verdere stappen te ondernemen tegen uw belagers. U stelde dat het moeilijk was, maar dat u dat gewoon volhield (CGVS, p. 14). Dat u nooit eerder het besluit nam om uw regio te verlaten, is volgens u te wijten aan de gedachte dat deze problemen ooit zouden ophouden en dat uw moeder u niet toeliet naar het buitenland te gaan (CGVS, p. 15). Door de aanval op 17 juli 2011 in uw winkel en de verdwijning van uw neef besloot uw moeder toch dat u maar beter het land kon verlaten (CGVS, p. 15). Volgens u kwamen leden van "Sihad-e-Sahaba" wel vaker naar uw winkel, maar deze keer liep het uit de hand. Waarom zij zich plots anders gedroegen wist u niet (CGVS, p. 15). Elf leden kwamen naar de winkel en sloegen u en uw neef. Wie deze elf personen waren wist u niet, volgens u omdat er veel leden van "Sihad-e-Sahaba" in uw dorp wonen (CGVS, p. 15). Als het naar eigen zeggen om dorpelingen zou gaan, zouden uw belagers u toch niet zo onbekend mogen zijn, zeker gezien u jarenlang systematisch werd lastig gevallen door hen. Het is opmerkelijk dat u zich niet beter informeert naar uw belagers waarvan u beweerde dat zij u willen vermoorden (CGVS, p. 13). (...) Gezien deze gebeurtenissen geleid hebben tot uw vertrek uit Pakistan en deze dus erg ingrijpend zijn in uw leven betreft, mag van u verwacht worden dat u toch nauwkeurige en duidelijke verklaringen kon afleggen over deze incidenten

en wanneer deze dan plaatsvonden. Na de aanval op uw winkel bleef u ongeveer acht dagen in Rajpur bij uw oom (CGVS, p. 8). U beweerde aanvankelijk niet bij uw oom te kunnen blijven omdat u daar eveneens geveiseerd en geslagen werd (CGVS, p. 9). Wat later in het gehoor stelde u dan weer geen enkele problemen te hebben gehad in die 17 dagen net voor uw vertrek uit Pakistan (CGVS, p. 17).” In zoverre verzoeker aangeeft dat hij tijdens zijn interview met de commissaris-generaal duidelijk de namen heeft gegeven van een aantal personen die geregeld in de winkel kwamen om zaken te stelen, en hiermee kritiek uit op het feit dat de verwerende partij het vreemd lijkt te vinden dat hij niet wist wie zijn belagers waren, mist zijn kritiek feitelijke grondslag, nu uit de bovenvermelde motieven duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal erkent dat verzoeker enkele namen kent, doch dienaangaande motiveert “U kon slechts drie personen, van de volgens u vele leden, uit uw dorp Bir noemen die actief zijn bij “Sipah-e-Sahaba”, maar welke activiteiten zij ontplooiën binnen “Sipah-e-Sahaba” kreeg u niet gezegd (CGVS, p. 14).” alsook dat “Wie deze elf personen waren wist u niet, volgens u omdat er veel leden van “Sipah-e-Sahaba” in uw dorp wonen (CGVS, p. 15). Als het naar eigen zeggen om dorpelingen zou gaan, zouden uw belagers u toch niet zo onbekend mogen zijn, zeker gezien u jarenlang systematisch werd lastig gevallen door hen. Het is opmerkelijk dat u zich niet beter informeert naar uw belagers waarvan u beweerde dat zij u willen vermoorden (CGVS, p. 13). (...) Gezien deze gebeurtenissen geleid hebben tot uw vertrek uit Pakistan en deze dus erg ingrijpend zijn in uw leven betreft, mag van u verwacht worden dat u toch nauwkeurige en duidelijke verklaringen kon afleggen over deze incidenten en wanneer deze dan plaatsvonden.” Voorgaande pertinente motieven worden door verzoeker niet met valabele argumenten weerlegd. Ook waar hij ter gelegenheid van zijn verzoekschrift herhaalt dat hij de personen die op 17 juli 2011 met geweld de kruidenierszaak binnendrongen nog nooit had ontmoet, slaagt hij er niet in bovenstaande pertinente motivering dienaangaande te ontcrachten.

Uit verzoekers verweer dat uit het feit dat hij niet op de hoogte was van de al dan niet rechtmatige aanwezigheid van de organisatie in zijn regio en dat hij verward is omtrent het feit dat de benamingen “Sipah-e-Sahaba” en “Ahle Sunnat” voor dezelfde organisatie staan, niet kan worden afgeleid dat hij niet door deze organisatie zou zijn belaagd en dat de aanwezigheid van deze organisatie in de regio immers een vaststaand feit is, blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch deze geenszins ontcracht. Immers motiveerde de commissaris-generaal terecht “Echter, over de organisatie “Sipah-e-Sahaba” zelf bleek u evenmin veel toelichting te kunnen geven. U wist niet hoe lang deze organisatie al bestaat, waarmee zij zich precies bezighouden en of deze organisatie al dan niet legaal is in Pakistan (CGVS, p. 13, 14). U wist alleen te zeggen dat zij tegen sjiieten zijn (CGVS, p. 12). U kon slechts drie personen, van de volgens u vele leden, uit uw dorp Bir noemen die actief zijn bij “Sipah-e-Sahaba”, maar welke activiteiten zij ontplooiën binnen “Sipah-e-Sahaba” kreeg u niet gezegd (CGVS, p. 14). Uit objectieve informatie blijkt dat “Sipah-e-Sahaba” een organisatie is die al jaren verboden is in Pakistan. Het is opmerkelijk dat u hier zelfs geen weet van hebt en dat u jaren aan een stuk systematisch aangevallen werd door hen. U bleek nog één andere anti-sjiitische organisatie te kennen, namelijk “Ahla Sunnat” (CGVS, p. 16). In feite is dit gewoon een andere benaming voor “Sipah-e-Sahaba” (een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier). (...)” Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Immers, in wezen komt verzoeker niet verder dan het herhalen en het bevestigen van zijn eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch daarmee deze bevindingen niet weerlegt, noch ontcracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Gelet op voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers problemen met de leden van “Sipah-e-Sahaba”.

2.15. Met betrekking tot de door verzoeker aangebrachte rapporten van Global Human Rights Defence en NOREF merkt de Raad op dat het aanhalen van en verwijzen naar algemene rapporten en een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of vervolgd of dat er wat hem betreft, een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 15 december 2004, nr. 138.480; RvS 9 juli 2003, nr. 121.481).

Aan verzoekers asielrelaas kan om voorgaande redenen geen geloof worden gehecht.

2.16. In zoverre verzoeker aanvoert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren omwille van het behoren tot een sociale groep – stellend dat hij immers door onbekende leden van een anti-sjiitische

organisatie aangevallen wordt louter om de reden dat hij sjiitische moslim is die voor zijn rechten opkomt en verwijzend naar het feit dat hij lid is van de actievoerende JSO- benadrukt de Raad dat een sociale groep in vluchtelingenrechtelijke zin niet louter gedefinieerd kan worden op basis van het ingeroepen vluchtmotief en herhaalt hij dat aan verzoekers vluchtmotieven geen geloof wordt gehecht. Het desgevallend behoren tot een bepaalde groep wijst er niet automatisch op dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals *in casu*, is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant.

2.17. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.18. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Zo kan verzoeker, gelet op de vaststelling dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof wordt gehecht, niet aanvoeren ter staving van het lopen van een reëel risico op ernstige schade dat de Sipah-e-Sahaba fysiek geweld gepleegd heeft tegen hem en dat zijn actieve rol bij de JSO heeft gemaakt dat hij bekend is door de Sipah-e-Sahaba.

2.19. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Verzoeker is echter niet uit die regio afkomstig, doch zou blijkens zijn beweringen uit de centraal- en zuidoostelijk gelegen provincie Punjab komen, waardoor niets zijn terugkeer naar zijn land van herkomst in de weg staat. Verzoeker toont het tegendeel niet aan. Met zijn betoog dat Ahle Sunnat Wal Jamaat, een ander benaming voor Sipah-e-Sahaba -verzoeker wist voorheen tijdens zijn gehoor bevreemdend genoeg niet dat het een andere naam is van de groepering, doch dacht verkeerdelijk dat het om twee verschillende organisaties ging (gehoorverslag CGVS, p. 16)-, ondanks het feit dat ze door de Pakistaanse regering verboden zijn, in Punjab nog steeds operationeel zou zijn, toont verzoeker niet in het minst aan dat er actueel een gewapend conflict aan de gang is en dat burgers ten gevolge hiervan een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de vreemdelingenwet zouden lopen.

2.20. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.21. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.22. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER